У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. No. 131. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 18-го ЛИПНЯ (JULY) 1970 Ч. 131. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 17 липня 1970

В АМЕРИЦІ

ПРЕЗИДЕНТСЬКА КОМІСІЯ ПРО ЗАКОЛОТ У КЕМПУСАХ ПЕРЕСЛУХУЄ свідків із світу професорів, студентів, членів Конґресу й соціологів та від більшости тих свідків чує, що найголовнішою причиною студентських заворушень є — В'єтнамська війна. Багато тих свідків переконані, що ані реформа високошкільної системи навчання, ані поправа життьових відносин у кемпусах не злiквідують остаточно тамошніх заворушень, бо В'єтнамська війна хвилює молодь. Ліберальні й опозиційні супроти Уряду свідки промовчують, що здебільша аґітатори з-поза кемпусів підбурюють студентів комуністичними фразами про „незаконну" й „агресивну" війну Америки у В'єтнамі.

НЮЙОРКСЬКИЙ СЕНАТОР ДЖЕКОБ ДЖЕВІТС ВИГОЛОСИВ в Сенаті промову, звітуючи про свою недавню подорож по Західній Европі. Він твердить, що Атлантійський Союз (НАТО), який охоплює 13 вільних европейських держав та ЗСА й Канаду, може розлетітись, якщо ЗСА відкличуть з Европи поважне число своїх вояків. Ту постанову Америки більшість европейців сприймуть, як доказ відречення Америки від европейських справ і безпеки.

НЮ ЙОРКОВІ ПОГРОЖУЄ новий газетний страйк. Робітнича спілка експедиторів щоденника „Дейлі Нюс" заповіла страйк на 17 липня ц. р., якщо вони не дістануть підвишки винагород. За останнім колективним договором праці вони дістають по 167.67 дол. тижнево. Видавці „НИ Таймсу" заявили, що коли внаслідку страйку не появиться „Дейлі Нюс", то вони припинять також появу „НИ Таймсу". Ню Йорк має тепер ще тільки два інші щоденники: пополудневий „НИ Пост" і „Лонг Айленд Пресс". Всі інші колишні щоденники, включно з первоpядною газетою „Геральд Трібюн", зліквідувались внаслідку втрат, що їх спричинили страйки.

ДЕЯКІ АМЕРИКАНСЬКІ ЛІКАРІ ВИКОРИСТОВУЮТЬ схвалений в стейті Ню Йорку закон, що ліберальніше ставиться до абортів, вимагаючи від жінок надмірних гонорарів. Епіскопальний шпиталь св. Йоана у Брукліні в Ню Йорку жадає від пацієнток по 350 дол. квкції при зголошенні до шпиталю, лікар зажадав 250 дол. за операцію, а 100 дол. окремо за анастезію — себто переведення тої узаконненої операції коштувало б 700 дол. Крім того, деякі лікарі вимагають від пацієнток письмової згоди батьків або чоловіка пацієнтки — чого не вимагає закон. Ці й інші подібні закиди зробив у пресі Вілліям Р. Лерд, що його вперта кампанія спричинилась вирішно до схвалення того закону.

24,300,000 ОСІБ СКВАЛІФІКОВАНО в минулому році в Америці, як бідних. Це було на 1,100.000 менше, ніж було їх у 1968 році. Критерієм бідности був менший річний дохід, як 3.743 дол. для родини з 4-ох осіб. Фармери не включені в ту категорію.

У СВІТІ

ПІВДЕННО - В'ЄТНАМСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ НГУЄН ВАН ТІЄ ЗАЯВИВ, що він безпощадно нищитиме пропаґаторів негайного замирення з комуністами, себто „миру за всяку ціну", що рівнозначний з капітуляцією. Промовляючи на одній військовій церемонії Нгуєн Ван Тіє проголошував антикомуністичного духа і завзяття державної армії.

ЄГИПЕТСЬКА ПРЕСОВА АГЕНЦІЯ ТВЕРДИТЬ, що Совєти наполягають на замирення арабських держав з Ізраїлем, але водночас запевняють арабам дальшу політичну й військову підтримку. Совєти буцім-то підтримують становище Єгипту й інших арабських держав, що Ізраїль повинен звільнити всі без вийнятку окуповані ним арабські землі, в заміну за визнання арабами його права до державної незалежности й недоторкальности та свобідного користування Суезьким каналом. Ізраїль вимагає територіяльної „коректури" і це головна перешкода для замирення.

ІТАЛІЙСЬКИЙ СУД ВІДКИНУВ заходи оборонців американського італійця Рафаельо Мікіелло, щоб до часу судової розправи звільнити його з слідчої в'язниці. Названий 21-річний колишній моряк схопив був восени минулого року великий пасажирський літак, що летів з Лос Анджелесу до Ню Йорку, та стероризувавши пільота скерував літак — до Риму. Суддя визнав злочини того молодого чоловіка надто важкими, щоб залишати його на волі. Визначено вже третій з черги термін його судової розправи — на вересень ц. р.

ДО ІНДІЇ ПРИБУЛА на запрошення її недавнього „лівого" міністра закордонних справ пані Нгуєн Ті Бінь, „міністер закордонних справ" В'єтконгу. Американські кола й опозиційні супроти уряду Індіри Ґанді індійці обурені, що запрошення пані Бінь рівняється визнанню Індією підпільно - революційного комуністичного уряду в Південному В'єтнамі. Індійські урядові кола стараються применшити значення тієї ніби-то „звичайної собі" візити репрезентантки В'єтконгу.

ДО ЛОНДОНУ ПРИБУВ західньо - німецький міністер закордонних справ Вальтер Шеель з офіційними відвідинами. Ціллю його приїзду є поінформувати нового британського міністра закордонних справ, Алека Даглас-Гюма, про хід і вислід німецько - совєтських переговорів про „пакт неагресії" між Німецькою Федеративною Республикою та СССР.

Помер Василь Новак, секретар 156-го Відділу УНС, поранений спричинниками грабункового нападу

Честер, Па. — В четвер 16 липня ц.р. помер на 78-му році у місцевому шпиталі внаслідок поранення злочинцями під час грабункового нападу ударом ножа в серце Василь Новак, секретар 156-ого Відділу УНС в Іст Честері, Па. Покійний, народжений 25 липня 1893 року в с. Лобізва, в Західній Україні, був активним діячем УНСоюзу і його секретарем від 1944 року, протягом 27 років. Відбудеться похорон сл.п. Василя Новака в понеділок з похоронного заведення Вайта при Іст 9-а і Медисон стріт.

Британський принц Чарльз і принцесса Анна прибули з відвідинами до ЗСА

Вашингтон. — Діти британської королеви Єлисавети II та князя Філіппа прибули в четвер цього тижня із своєю першою візитою до З'єднаних Стейтів Америки. Під час відвідин у Вашингтоні Чарльз і Анна будуть гістьми президента Ніксона і його родини спершу у Білому Домі і згодом в Кемп Дейвід. Програму їх відвідин в Білому Домі виповнять офіційні прийняття, танки і концерти. Потім їхніми господарями будуть доньки президента Ніксона Трісія і Юлія, остання із своїм чоловіком Дейвідом Айзенгавером. З Білого Дому принц Чарльз і Принцесса Анна переїдуть на коротке перебування до Кейп Дейвід і в суботу вийдуть до Лондону в Англії. Мати Чарльза й Анни королева Єлисавета II закінчила в середу 15 липня ц.р. свою десятиденну поїздку по північній і західній Канаді. Від'їжджаючи звідти, вона висловила у прощальній промові сподівання, що британська корона буде й далі об'єднуючою силою для національної ідентичности багатьох народів з різним історичним минулим і традиціями.

До Білого Дому принц Чарльз і принцеса Анна прибули гелікоптерами з летовища. На площі перед Білим Домом їх зустрічало яких тисячу осіб, здебільшого з-поміж працівників Білого Дому і їх родин, як також багато репортерів. Вітав прибулих гостей президент Ніксон короткою промовою, підкреслюючи значення цих не офіційних, але приватних відвідин, як вияву тісних взаємин між ЗСА і Великою Британією та Британською Спільнотою Народів.

Гуртова національна продукція ЗСА устабілізувалася після зниження в останніх шести місяцях

Вашингтон. — Згідно з повідомленням департаменту торгівлі ЗСА загальна продукція цієї країни в товарах і послугах почала устабілізуватися в другому кварталі цього року після шестимісячного періоду зниження, коли вона була зменшилася на яких сім більйонів долярів. Гуртова національна продукція в другому чвертьрічі збільшилася в порівнянні до першого чвертьрічя з річної суми 970,1 більйона долярів на 10,6 більйона долярів. Зумовлена ця стабілізація не так реальним збільшенням загальної продукції в товарах і послугах, як збільшенням цін, що їх індекс далі збільшується в другому кварталі, хоч і може порівняльно в меншій мірі, як у першому чвертьрічі. Індекс цін в другому кварталі становив 4,2 відсотка проти 6,4 відсотка в першому чвертьрічі. Якщо порівнювати зріст національної продукції до вартости долара в 1958 році, то реальне збільшення цієї продукції в другому кварталі 1970 року становитиме всього 500 мільйонів долярів при загальній сумі 724,3 більйона. Представники департаменту торгівлі й інших федеральних урядів виловлюють впевненість, що загальна національна продукція буде збільшуватися й далі в третьому, тобто літньому чвертьрічі 1970 року і що разом з цим існуюча подекуди рецесія й інфляція будуть послаблюватися. Урядові чинники переконані, що знижковий процес буде продовжуватися й потім, в четвертому кварталі 1970 року і в 1971 році.

Демонстрації й пікетування перед Білим Домом будуть обмежені

Вашингтон. — Уряд през. Ніксона сповістив, що він випрацював пропозиції нових правил і розпорядків щодо обмеження величини й розміру влаштовуваних перед Білим Домом демонстрацій, зібрань і пікетувань. Цього роду демонстрації й зібрання могтимуть відбуватися без будь-яких обмежень на площах довкола Монументу Вашингтона поза Білим Домом. Мають увійти в дію нові правила й розпорядки тридцять днів після того, як вони будуть опубліковані у „Федерал Реджистер" для публічного обговорення. Базуються ці нові обмеження на вимогах безпеки Президента і діяльности його уряду. Представники Департаменту Юстиції і Секретної Служби пропонують, щоб кількість демонстрантів на тротуарах Пенсилвенія Евню обмежити до 100 осіб і в Парку Лафаєтт до 500 осіб. Досі було так, що організатори плянованих перед Білим Домом демонстрацій і зібрань мали повідомляти про них на 15 днів перед тим. Ніяких обмежень щодо кількости осіб — учасників таких виступів чи зібрань — не було. Відтепер про демонстрації з участю до 100 осіб треба буде повідомляти до 48 годин, про зібрання з більшою кількістю осіб — на сім днів наперед.

РОСТУТЬ РЯДИ УКРАЇНСЬКИХ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ

Росте і розвивається українська громада в Америці і Канаді, ростуть і розвиваються ряди українських професіоналістів, поповнюючись кожного року молодим і надійним доростом з-поміж молоді, що кінчає студії та одержує дипломи. На фото — чотирьох молодих професіоналістів, які цього року закінчили правничі студії, одержали дипломи та зустрілись в адвокатській канцелярії не багато старших від них колег-адвокатів Футея і Раковського в Клівленді. *Стоять (зліва)*: Юрій Оришкевич, Володимир Базарко, Христина Романів та Юрій Фединський, всі члени УНСоюзу, а д-р Богдан Футей, в бюрі якого вони зустрілись, це президент Центрального Союзу Українського Студентства, новообраний головний радний УНСоюзу та один з найактивніших у студентському і громадському житті молодих українських професіоналістів.

Уряд не передбачує замирення у В'єтнамі в найближчих місяцях

Вашингтон. — Державний секретар Вілліям Роджерс заявив в минулу середу на пресовій конференції, що хоча кампанія в Камбоджі покращала шанси замирення на дальшу мету, проте годі передбачувати замирення в найближчих місяцях. „Не слід віддаватися зайвому оптимізмові" — заявив державний секретар. Що стосується Близького Сходу, то Уряд ще не дістав відповіді на свою мирову пропозицію з 25 червня ц. р., але має певні відомості, що Совєти й араби поважно розглядають її. Роджерс очевидячки натякав на затяжне перебування єгипетського президента Нассера і його найближчих співробітників у Москві. Роджерс потвердив заяву секретаря оборони Мелвіна Лерда про посилене атомове зброєння Совєтського Союзу, але зазначив, що це не перешкоджує американсько-совєтським переговорам у Москві про припинення атомових перегонів, при чому Роджерс висловився оптимістично про шанси Віденської конференції. У тому самому дні пресовий секретар Білого Дому Роналд Зіґлер перестеріг журналістів, щоб вони не вірили газетним пліткам, наче в Уряді існують розбіжності думок в справах В'єтнаму й Камбоджі. Він потвердив ще раз погляд Президента, що кампанія в Камбоджі поправила воєнну ситуацію у Південному В'єтнамі, і програму в'єтнамізації, а „все, що сприяє в'єтнамізації — сприяє також швидшому замиренню".

Араби не погоджуються віддати Ізраїлеві „ані п'яди землі"

Каїро. — Єгипетський президент Гамаль Абдель Нассер закінчив в минулий четвер 16 липня свою візиту у Москві, куди він прибув ще 29 червня, і заповіджено проголошення офіційного комунікату на наступний день. Але, вернувшись скорше до Каїро єгипетський міністер закордонних справ Махмуд Ріяд заявив, що совєтські й єгипетські лідери дійшли у своїх довгих нарадах до „повної згоди" та що, зокрема, всі погодилися, що Ізраїлеві не можна віддати „ані п'яди" арабської території. Єгипетський міністер особливо підкреслив, що Ізраїль мусить звернути окуповані ним узгір'я Голяну на ізраїльсько - сирійському прикордонні і східню частину Єрусалиму, що раніше належала Йорданії. Однакожо узгір'я Голяну, як східню частину Єрусалиму Ізраїль вважає за „інкорпоровані й інтегровані" до ізраїльської держави. Президент Нассер вже давніше заявив був, що коли б ішлося тільки про єгипетський, окупований ізраїльцями Синайський півострів, то можна би без труду замиритися з Ізраїлем, який був готов той півострів евакуювати, але Єгипет, мовляв, не може замирюватися з Ізраїлем коштом інших арабських країн. Тим часом в Ізраїлі міністер військових справ ген. Моше Даян декорував заслужених ізраїльських летунів, заявив, що він переконаний, що долю Ізраїлю вирішуватимуть не дипломати, а летуни.

У Британії портовий страйк — проголошено винятковий стан

Лондон. — Британський уряд відбув надзвичайне засідання, після якого проголошено вийнятковий стан: відповідний декрет підписала королева Єлисавета II, яка якраз вернулася з своєї подорожі до Канади. Останній раз проголошено такий сам вийнятковий стан в травні 1966 р., коли застрайкували британські моряки. 47.000 портових робітників вийшли на страйк, вимагаючи підвищення зарібків, внаслідку чого в одному тільки Лондонському порті застрягли 108 кораблів та в Ліверпулі 42 кораблі. Припинилася вся праця в доках і пристанях. Вийнятковий стан вможливлює урядові покликати військо для перетранспортування з вантажних кораблів в першу чергу харчів, які можуть зіпсуватися, а далі ліків і інші предмети першої потреби. Речник уряду заявив, що нема загрози для харчової ситуації у Британії, але страйк принесе великі шкоди економіці держави. Робітники зажадали підвишку на 80 відс. від їхньої засадничої платні, працедавці погоджуються підвищити платню в різні побічні винагороди та інше, але не погоджуються на таку велику звишку. Переговори ведуться під головуванням міністра праці Роберта Карра. Страйк портових робітників є поважним ударом для консервативного уряду, який урядує щойно один місяць, але, з другого боку, факт існування в Британії тепер уряду Едварда Гіта спричиняється до спокійної атмосфери на біржах у Британії і поза нею. В Америці покищо приймають посилки до Британії, які йдуть корабельним шляхом, у надії, що той страйк швидко закінчиться.

ПЕРШИЙ СКРИПАЛЬ РЕПРЕЗЕНТАЦІЙНОЇ ОРКЕСТРИ СССР ВИБРАВ СВОБОДУ

Буенос Айрес. — Арґентинська поліція повідомила, що перший скрипаль Фільгармонійної оркестри з Москви, Наум Фруман, втік від свого гурту, скриваєся і після від'їзду оркестри просив арг. власті дати йому політичний азиль. Фільгармонійна оркестра з Москви давала в Арґентині концерти впродовж трьох тижнів. Весь той час членів оркестри тримали осторонь від місцевих мешканців і їм приносили з ресторану харчі до їхніх готелевих кімнат. Близьких подробиць втечі названого музиканта не подано.

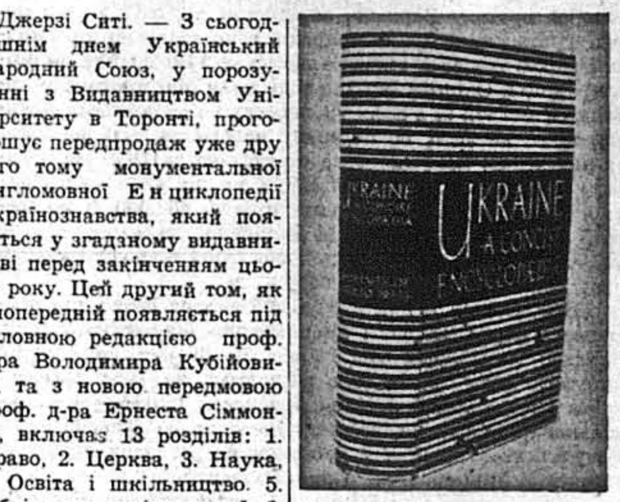
Західня Німеччина й СССР переведуть офіційні наради

Бонн. — Офіційно проголошено, що західньо-німецький і совєтський уряди погодилися, що 27 липня ц. р. розпічнуться в Москві формальні переговори про підписання пакту неагресії між Німецькою Федеративною Республикою і Совєтським Союзом. З німецького боку головою делегації буде міністер закордонних справ Вальтер Шеель, а по совєтському боці головним представником буде міністер закордонних справ Андрей Громико. Ті переговори підготовлено розмовами, що їх вів в імені Західньої Німеччини державний секретар Еґон Баґр.

ВИСТУП МАРТИ КОКОЛЬСЬКОЇ НА СОЮЗІВЦІ ВІДЛОЖЕНО

Союзівка. — Заповіджений на цю суботу, 18-го липня, виступ на цій оселі оперової співачки Марти Кокольської відложено на пізніший час з уваги на легку недиспозицію артистки.

УНС ПРОГОЛОШУЄ ПЕРЕДПРОДАЖ ДРУГОГО ТОМУ АЕУ; ПЕРШИЙ ТОМ НА ВИКІНЧЕННІ

Джерзі Сіті. — З сьогоднішнім днем Український Народний Союз, у порозумінні з Видавництвом Університету в Торонті, проголошує передпродаж уже другого тому монументальної Англомовної Енциклопедії Українознавства, який появиться у згаданому видавництві перед закінченням цього року. Цей другий том, як і попередній появляється під головною редакцією проф. д-ра Володимира Кубійовича та з новою передмовою проф. д-ра Ернеста Сіммонса, включає 13 розділів: 1. Право, 2. Церква, 3. Наука, 4. Освіта і шкільництво. 5. Бібліотеки, архіви, музеї, 6. Книгодрукування і преса, 7. Мистецтво, 8. Музика і хореографія, 10. Народне господарство, 11. Народне здоров'я і медична опіка, 1. Збройні сили і 13. Україні в діяспорі. У тексті є 726 ілюстрацій та вісім кольорових і 22 чорно-білі таблиці. До другого тому додано також шість повнокольорових великих мап України. Разом з бібліографією, що додана до кожної статті, та основним індексом при кінці, цей том має майже 1,500 сторінок, отже на понад 300 сторін більший від першого тому. Кошт самого тільки друку цього тому виносить понад 100.000 долярів. У порозумінні з університетським видавництвом, ринкову ціну на цей том, після його появи, встановлено на 60 долярів. Проте, щоб дати нашим громадянам ліпшу нагоду придбати цю необхідну англомовну книгу знання про Україну, Український Народний Союз проголошує її передплату за ціну тільки 48 долярів. На останній сторінці сьогоднішнього англомовного Українського Тижневика надруковано відповідне проголошення та додано формуляр на замовлення, які треба виповнити та переслати до Головної Канцелярії УНС разом із заплатою щонайменше половини ціни за книгу.

Перший том на вичерпанні

УНСоюз рівночасно повідомляє, що перший наклад Закінчення на стор. 4-ій.

Екзекутива ЗУАДК-у відбула наради

Філядельфія. — У вівторок 14-го липня відбулося тут у домівці Злученого Українського Американського Допомогового Комітету засідання Екзекутиви, на якому розглянено і вирішено такі справи:

Допомога Югославії закінчується. Екзекутива звертається до всіх Організацій та окремих осіб, що займалися цією справою, з просьбою надіслати до ЗУАДК-у зібрані фонди.

Студент Пенсилвенійського університету, Микола Куліш, який їздив до Югославії з доручення ЗУАДК-у задля зладження документарного фільму про тамошніх українців, вернувся, виконавши це завдання. Він ствердив, що мав, завдяки леґітимації від ЗУАДК-у повну підтримку від югославських властей. Всі посилки пачок і грошей від ЗУАДК-у в порядку наспіли й розподілені. Фільм Миколи Куліша, який спеціялізується в цій ділянці, буде внедові висвітлюваний в більших скупченнях українського населення. М. Куліш ствердив, що завдяки тій допомозі потерпілим від землетрусу українцям в Югославії надзвичайно зріс авторитет ЗУАДК в очах однаково тамошніх українців, як югославських властей. Зокрема Микола Куліш, який найбільше часу перебув в околиці Баня Луки, потвердив, що будова народних шкіл для українських дітей в селах Девятині й Лішні буде великим добродійством для тамошніх українських селян і їхніх дітей. Рішено присипшити будову тих шкіл, щоб вже осінню цього року діти могли користати з них. Нагляд над будо- (Закінчення на стор. 3-ій)

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

КОРПОРАЦІЯ „УКРАЇНСЬКИЙ МУЗИЧНИЙ ФЕСТИВАЛЬ"

Торонто. — Для публікування нових музичних творів українських композиторів за кордоном, влаштовування концертів, фестивалів, надання стипендій учням тощо, створено в Торонті корпорацію під назвою „Український Музичний Фестиваль". Онтерійський провінційний уряд її затвердив. „Українські Вісті" з Едмонтону в числі з 9-го липня повідомили, що на пресовій конференції проф. Марта Кравців-Барабаш сказала, що нова корпорація буде корисною для розвитку української музичної культури.

ГРУПОВА УКРАЇНСЬКА ВИСТАВКА В ВУДСТОЦІ

Вудсток, Н. И. — В заснованій у 1968 р. Тетяною і Вол. Богачевським „Новій Галерії" у Вудстоці відбувається цього літа групова виставка праць українських мистців. У виставці беруть участь: Я. Гніздовський, В Бачинський, Б. Божемський, Оленка Богачевська, Я. Вижницький, Ю. Колесар, Іванна Прийма, І. Шонк-Русич, М. Чулаєвський та деякі американські малярі. Галерія міститься при гайвеї ч. 212, що проходить через Вудсток, при вул. 194 Тинкер. Серед перелічених мистців, у „Новій Галерії" виставлено кілька праць сл. п. скульптора Сергія Литвиненка та одна картина сл. п. Олекси Новаківського. Місцеві американці і преса цікавляться виставленими творами, знайомляться таким чином з українським образотворчим мистецтвом і скульптурою. Цього року виставка в „Новій Галереї" вже третя з черги.

НОВИЙ УСПІХ ЮЛІЯНИ ОСІНЧУК

Ню Йорк. — Юліяна Осінчук, наша молоденька піяністка, відома із своїх блискучих успіхів однаково, як у музичних студіях, так і в виступах, здобула новий успіх своєю участю в репрезентативному концерті Беркшівського Музичного Осередку в Тенґелвуд, Масс., минулої суботи, 11-го липня. Юліяна завершує свої студії в згаданому Осередку, в якому студіюють тільки вибрані найкращі студенти з Америки, Канади та інших країн і який кожної суботи і неділі влаштовує такі репрезентативні концерти для публіки і музичних критиків.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Сумна доля індіян

Дослідники світової культури стверджують, що вже 2.500 років перед народженням Христа північно - американські індіяни, які забрили були на цей континент з Азії почерез протоку Беринґа, виробляли чудовий хатній посуд. Тримаючись цупко природи, вони зберегли примітивний спосіб життя й глибоко вкорінен прив'язання до своїх традицій. Скільки їх було тоді, коли білі пришельці почали витискати їх з їхніх урожайних та риболовних обширів, ніхто не знає, бо перепису населення тоді ще ніхто не переводив. Американська статистика за 1950 рік подавала їхню кількість на 357.499, а на рік 1960 — 523.591 осіб. Тепер у резерватах живе кругло 452.000, а по містах, де годі підрахувати їх докладно, дальших кругло 200.000. В останніх роках почався їхній відродженецький рух: відважніша оборона своїх прав.

Проблемами індіян в ЗСА займається Бюро для індіянських справ. Першим американцем індіянського роду, головою того Бюра, був Роберт Л. Беннет, який проте минулого року зрікся того становища на знак протесту проти неприхильної постави більшости 15.000-го службовицького апарату. Із бюджету Бюра на 356,000.000 долярів уділюється позики й допомоги на розвиток промислу й торгівлі в резерватах. Але найповажніший закид збоку індіян на адресу американських державних властей той, що почавши від першого договору з індіянами в 1778 році, постійно той і всі наступні договори ламалося і ламається. Наявним доказом того є факт, що коли в 1897 році резервати індіян охоплювали 146 мільйонів акрів, то в цьому році вони становлять всього 56 мільйонів акрів. Індіянські організації почали вести судові процеси за повернення незаконно відібраних земель — й інколи ті процеси виграють. Тепер 4.000 білих мешканців у стейтах Дакота, Монтана й Вайомінґ можуть втратити свої доми й землю, що їх незаконно, коштом індіян, придбали їх предки.

Президент Ніксон прийняв в Білому Домі в минулому тижні делеґацію індіян в їх традиційних одягах та, після конференції з ними, обіцяв прихильно вглянути в їхні справи. Всіх історичних кривд, що їх зазнали автохтони цього континенту, не можна вже направити. Але треба бодай тепер поставитися краще до їхніх проблем освіти, здоров'я і праці та признати їм право на збереження своєї національної особовости, якої не втратили всупереч усім ударам долі.

Думка сірої людини

Бюро Гарріса перевело опитування 1520 „сірих громадян" щодо вартости досліджування космосу. 56 відсотків опитуваних заявили, що не варто було витрачати 4 більйони долярів на досліди, які завершились висадом на місяці людини. 64 відсотки заявилися проти того, щоб у майбутньому витрачати по 4 більйони річно на дальше обслідування Місяця й інших плянет. Люди з високою освітою виявили більше зрозуміння для космічних дослідів, — люди з нижчою освітою заявляються за скерування тих сум радше на практичні потреби країни.

Недавні опитування „сірих осіб" виявили, що велика більшість їх, навіть тих, які підтримують президента Ніксона, уважають, що американська інтервенція у В'єтнамі була „помилкою", — ще гіршими вийшли висліди опитувань щодо доцільности інтервенції в Камбоджі, переведені після звітної промови президента Ніксона.

Наведені приклади характеристичні для підходу американської „сірої людини" до всіх проблем: вона оцінює їх з погляду потреби нинішнього дня, з критерієм корисности чи шкідливости для американського будня. Годі навіть таврувати „сіру людину" за такий її підхід до великих проблем і великих завдань, обрахованих на далеку майбутність та зроджених з подій і явищ, про які та сіра людина не знає, або яких не всилі зрозуміти. Годі вимагати від пересічного американця, навіть доброго патріота, щоб він розумів суть науки та орієнтувався в совєтських космінчих дослідах, націлених на створення баз, з яких можна було б бомбардувати ворожі країни на Землі. Годі вимагати від усіх, щоб знали суть комунізму та цілі закордонної політики Москви й Пейпінґу.

Очевидно, що висліду таких опитувань не можна вважати за аксіому. Було аж надто багато випадків, в яких загальне голосування під час виборів діяметрально заперечувало висліди таких опитувань і ясно, що Президент та Уряд мусять і повинні поступати згідно з тими засадами, що їх вони встановили під час кандидатури на свої пости та на підставі яких вони здобули всенародний мандат. Проте, і такі опитування мають свою вартість не так для рішень, як для орієнтації в кожночасних настроях тієї „сірої людини".

М. Петрович

НОВИЙ ДОКУМЕНТ САМВИДАВУ

Мюнхен. — В червні цього року появився на Заході новий документ самвидаву п. н. „Час не жде", написаний двома ленінградцями — викладачем С. Зоріним й інженером Н. Алексєєвим. 29-сторінковий документ підпільної літератури переводить цікаву аналізу внутрішньої і зовнішньої політики совєтського режиму та приходить до висновку, що поглиблення економічної кризи в СССР, пов'язане з браком свободи та ініціятиви і технічним відставанням СССР від Заходу, може кинути сучасних совєтських керівників на шляхи нових воєнних авантюр, може привести до вибуху нової світової війни.

У першій частині документу його автори розглядають структуру совєтського партійного та державного апарату: керівна роля партії і державна власність на засоби продукції — стверджують вони — зосередила величезну владу в руках людей, що займають високі пости в партії та державі і ніким не контролюються та жадної відповідальности перед народом не несуть. Так звана „совєтська влада" це на ділі влада верхівки ґіґантної бюрократичної піраміди. Верхнім слоєм цієї піраміди є апарат „номенклятурних працівників", вершок якого творять ЦК КПСС, Президія ЦК, секретарі ЦК, керівники відділів ЦК. Сюди доходить генералітет, апарат МВД і КГБ, вищі верстви совєтського апарату тощо.

Армія „номенклятурних працівників" займає упривілейовані позиції в суспільстві, відгородила себе від нього китайським муром і в дійсності відчуває до мас відразу. „В тих сферах окреме повітря — повітря влади. Головний привілей цих людей — розпоряджатися іншими людьми без усякої відповідальности перед ними. Всім відомі також і їхні матеріяльні привілеї. Вже давно склався тип партійного бюрократа, впевненого, грубого з грізно - деспотичними звичками". Головне їх зайняття — боротьба за кар'єру, все інше — другорядне. Проте, впарі з гострою внутрішньою боротьбою, в середині керівної бюрократії існує кругова порука. Категорія „номенклятурних працівників" є замкнена. Ще з початку 30 років узаконено відмежованість партійно - бюрократичних верхів від усіх прочих верств населення. Така відмежованість отримала свій вираз в понятті „номенклятура", в створенні персональних списків, перевірених, наділених вищим партійним довір'ям осіб, які мають право на відповідальну партійну і державну роботу. Буває, що такого працівника знимають з роботи за безгосподарність і беззаконня, але, прослідивши його дальшу долю, ми неодмінно виявимо, що його перевели на нове місце праці приблизно на тому ж рівні.

В галузі економіки „номенклятура" розпоряджає безконтрольно всіми сумами бюджету, всіми прибутковими продуктами. Є це на ділі форма власности єдиного державно - м о н опольного тресту, в якому становище і пост рівняються пакетові акцій. У зв'язку з цим автори документу приходять до висновку, що сучасна совєтська економічна система є системою державного капіталізму, в якій „робітників куди гірше використовують, ніж в окремих „буржуїв".

Єдина монополія на владу й економічні багатства створюють постійну загрозу терору й використовування. Для прикладу автори приводять колективізацію, під час якої в Україні згинула третя частина населення, уведення паспортної системи в колгоспах, що зробило з колгоспників невільників, сталінський терор, пов'язаний з рабською працею мільйонів запроторених до концтаборів людей. Ця загроза існує й тепер, доказом чого є намагання режиму здушити будь - які прояви вільної думки й слова, анархія в економіці, безупинне зміцнювання воєнного потенціялу. „Тепер, як і раніше, керівництво викидає на воєнні цілі основну частину прибуткового продукту, не жаліє грошей на дорогу й небезпечну політику в різних районах землі". Асигновані суми на потреби міністерства оборони — це мала частина воєнних видатків. Воєнним потребам підкорена в дійсності ціла господарська система СССР. „Воєнно - промисловий комплекс підкорив собі цілу господарку країни, відтіснив усі мирові потреби".

Всі ці видатки на воєнщину нічим не виправдані — стверджують автори документу. Ніхто СССР не загрожує. Навпаки, совєтські збросння мали й мають аґресивний характер. „СССР — єдина із великих держав, що досягла за останні десятиліття територіяльних придбань. Наші господарі нав'язали і продовжують нав'язувати світові небезпечні перегони зброснь". Мета совєтських збросонь — агресія. Так було за Сталіна, так є й тепер. „Придбання ядерної зброї надхнуло у підстаркуватого генія мовознавства (Сталіна) ілюзію легкої перемоги в світовій війні... Окупація Европи до Ляманшу була визначена на 1953 рік. Про це мало хто знає, бо смерть Сталіна перекреслила ці пляни. Але зате від багатьох можна почути: „А жаль, що в 1945 році Сталін не дозволив Жукову піти на Париж"... Але тоді Сталінові перешкодила американська монополія на атомову бомбу".

Проте й тепер — на думку авторів — ситуація небезпечна, бо вперше за довгі роки керівництву видається, що воно володіє достатньою воєнною силою. „Крім того, наслідком бурхливого розвитку економіки західних країн, викликаного науково-технічною революцією, наші лідери не можуть розраховувати уже більше на перемогу над капіталізмом в мирному економічному суперництві". У зв'язку з цим автори приводять цілий ряд фактів в доказ щораз то більшого совєтського відставання від Заходу в галузі економіки, і стверджують, що воєнна потуга СССР не відповідає його промисловому потенціялові. „Гострота сучасної ситуації в тому, що наші керівники виявились в дуже важкому становищі. Не бажаючи поступити потребам життя внутрі, вони програють економічне суперництво з Заходом назовні. В тих умовах велика спокуса вирішити всі трудноші одним ударом — окупувати Европу, ліквідувати НАТО, ізолювати ЗСА. Тим більше, що в майбутньому відставання в промисловості неодмінно віддб'ється на б о є здатності збройних сил... Наші генерали рахують, що як Захід не піде на атомове самогубство, то цілком можливий удар аж до Піренеїв і Ляманшу..."

В розум партійних керівників не можна вірити — кажуть автори документу. На верху сидять професіональні бюрократи, загартовані в боротьбі за кар'єру, але погано поінформовані про сучасну ситуацію в світі, з низьким рівнем культури, без контакту з реальним життям поза кабінетами. Партійні боси слухають тільки те, що хочуть почути, з того й загальна дезінформація про дійсний стан. Люди такого рівня готові рискнути просто тому, що не дають собі ради з труднощами, заплутавшись в проблемах економіки. „Недаром у тих колах існує популярний вислів: „Війна все спише". Не виключене — стверджують автори — що розгойдана воєнна машина скерується в другий бік, „на початку керівництво задумає „навести порядок" в Китаї"...

На думку авторів документу „керівна номенклятура" відмовиться уступити потребам життя — добровільно влади ніхто не віддає. В тих умовах неодмінно виникає опозиція і терористична реакція режиму. „В країні тепер більше ніж півмільйона політичних в'язнів". Не вірять також автори, що совєтські керівники підуть на будь - які уступки та реформи. Цензура й концтабори, насильство й безгосподарність, загроза війни й терор — все лишиться до того часу, доки існує совєтська система.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

„ЧОРТИКИ" НЕ ПЕРЕВОДЯТЬСЯ

Видно, що Ви ще не кропили свяченою водою „Свободи", бо я виявив нових „чортиків".

Туристи в Україні оглядали картини не Репніна, а Репіна, бо Репнін був губернатором України, а Репін був великим малярем!

Умова між Ватиканом та Італією називається Лятеранська умова, а не Лятуринська умова!

Г. Гордієнко
Філядельфія

Т. Тещук

УККА І ЙОГО ПЕРСПЕКТИВИ

Український Народний Союз проіснував уже три чверті сторіччя. Він має найбільшу кількість членів і грошей та невпинно росте, бо має постійний організаційний апарат у своїх клітинах-відділах, які за допомогою своїх секретарів і організаторів усе збільшують своє членство і матеріяльну базу для праці.

Екзекутива УНСоюзу за довгий час існування виробила свої організаційні методи праці на дальшу мету і активно дбає за своє членство.

В кожній українській громаді, звичайно, мається багато інших організацій, які мають переважно тимчасовий характер, бо не мають власного організаційного апарату, їх членство і матеріяльна база все зменшується, вони через деякий час слабнуть, або й зовсім зникають.

На тлі наведених фактів хочемо порушити справу нашої репрезентативної організації, Українського Конгресового Комітету Америки: його сучасний стан і перспективи на майбутнє.

Розглянувши щорічні пожертви на Український Народний Фонд УККА за 20 років („Свобода" з 25 червня 1970 р.), довідуємось, що цей Фонд, який повинен досягати 250-400 тисяч долярів річно, не збільшується, а зменшується і через 5-10 років може зовсім упасти. Бо за 20 років існування УНФонду, УККА у своїх низових клітинах - відділах не створив власного організаційного апарату — постійних організаторів і збирачів УНФонду, бо відділи одержують лише 10% зібраних ними грошей, що не покриває навіть коштів збірки. Тому Відділи УККА мало цікавляться збіркою і є дуже слабкі.

Головна сила УККА у його Відділах. Репрезентуючи чисельні місцеві українські організації, Управі УККА часто приходиться репрезентувати Відділ в українських школах, молодечих, студентських та церковних організаціях, де завжди треба скласти якусь пожертву, або допомогу. Крім того, Відділові УККА треба мати свою домівку, канцелярійне устаткування і прилади, а також, хоч в деякі дні, свого платного урядовця. Для цього Відділам УККА треба мати громадський фонд в сумі 2-3 тисячі долярів річно. Цією матеріяльною базою для Відділів УККА повинен бути УНФонд, щоб зацікавити їх збіркою УНФонду і підбором постійних збирачів УНФонду. Таке домагання, щоб УНФонд служив громадською фінансовою базою не тільки для Централі, але й для Відділів, висловлюють багато платників Національного Датку.

Будівничі УНФонду

Під час збірки Національного Датку в 1970 р. у 400 українських родин виявлено, що 90% українських родин про постанови X. Конґресу УККА нічого не знають. Вони також мало знають про діяльність Управи місцевого Відділу УККА. Щойно коли приходить до них збирач Н. Датку, тоді платники запитують: що УККА робить? Як УНФонд використовується? Чому не всі українці вплачують УНФонд? Чому збирачі не приходять своєчасно?

Крім інформацій і відповідей на різні запити, збирачам Датку часто приходиться боронити інтереси УККА перед безпідставними обвинуваченнями і закидами збоку різних критиків та зовнішніх чинників, що ведуть пропаґанду проти українського організованого життя.

Втримуючи постійні контакти з усіми українськими родинами у своїх дільницях, збирачі Датку багато причиняються до скріплення українського організованого життя. Вони є також будівничими УНФонду, без якого праця УККА не могла б розвиватися.

Але, майже всі найкращі збирачі Н. Датку відійшли від праці УККА і включилися в організаційну працю наших забезпеченевих організацій, де їх цінять і створюють для них кращі матеріяльні і престижеві умови. Вони вважають, що УККА і УНФонд є тимчасовими організаціями, які не пристосовані до праці на дальшу мету.

Практичні пропозиції

Справа скріплення Відділів УККА, збільшення УНФонду та організація праці УККА на дальшу мету обговорювалась Фінансовою Комісією на X. Конґресі УККА, а пізніше в 1970 р. на двох засіданнях п р е дставників Централі і Відділів. Практична пропозиція в цій справі була ухвалена так: Для зміцнення Відділів УККА і зацікавлення їх збіркою Національного Датку залишити їм 30% від зібраної ними суми для створення місцевого громадського фонду і 20% зібраної суми на покриття коштів збірки: 50%.

Ці квоти Відділи одержать лише тоді, коли вони збільшать визначені для них Централею пересічні суми УНФонду, що забезпечували б працю Централі. Одначе ясної постанови УККА в цій справі ще нема. Нема також при Централі референта УНФонду, який здійснював би намічену постанову. Збірка Датку, як і в попередніх роках, базується лише на закликах до українського громадянства складати свій Даток у Централі, або у визначених для цього інших місцях.

У 30-річчя УККА і 20-річчя УНФонду українське громадянство бажає, щоб наша репрезентативна організація на підставі X Конґресу застосувала організаційні методи своєї праці на дальшу мету, щоб Екзекутива і Відділи УККА не чекали, поки громадянство складе свій Н.Д., бо це є ознакою безсилля і дефетизму, а побудували свій організаційний апарат і активно включилися до праці за збільшення кількости платників Н а ц іонального Датку і суми УНФонду.

З НАШИХ БУДНІВ

МУКИ ТВОРЧОСТИ

В одному вакаційному товаристві, в котрому теж опинився знаний маляр-портретист, ішла жвава розмова про творчі муки мистця в умовах сучасної перетехнізованої дійсности. „Намалюєш — говорив маляр — портрет у реалістичному стилі, то колеги тобі скажуть, що це жаден твір мистецтва, а проста собі фотографія. А намалюєш дану особу модерністично, створиш твір мистецтва, то модель може відмовитись приняти роботу, бо скаже, що він чи вона до себе не подібні... І що тоді за потіха з такого мистецького твору?.."

— Що правда, то й не гріх, — вмішався в розмову професор-вегетаріянець, від котрого завжди свійсько пахло цибулею. — На одній виставці в Літературно-Мистецькому Клюбі я бачив картину „Портрет Жінки", що могла зображати все, що завгодно — мітлу, гітару, комету з хвостом, — тільки не жінку.

Тоді забрала слово симпатична пані С. і поставила тезу, що труднощі в створенні артистичного партрету завжди існували, в усіх часах, в усіх епохах. І для потвердження своєї тези розповіла правдиву — як запевняла — „історію з життя", що трапилась десь, під кінець минулого сторіччя в якомусь підгірсько-галицькому селі.

Саме в цьому селі доживав віку старенький парох, що його роками перед тим відумерла дружина, яку дуже любив та довго оплакував, споглядаючи на полинялу, вибляклу фотографію імости, що в чорних рямцях висіла в нього над ліжком. Аж одного разу забрив до села мандрівний маляр, що розмальовував іконостас у церкві в сусідному містечку. Його поява надхнула старенького пароха ідеєю — замовити портрет дорогої його серцю покійниці, якраз на підставі цієї вибляклої фотокарточки, що представляла небіжку в роках не першої вже свіжости й молодости. Тому, мабуть, о. парох делікатно попросив мистця, щоб він, змальовуючи портрет, трохи його „уєучаснив", тобто, іншими словами, відмолодив моделя...

Коли портрет був готовий та опинився на стіні у вітальні, о. парохом оволоділо неприємне почуття сумніву, чи портрет вірно віддає дорогі риси обличчя покійної, тобто — чи вона до себе подібна... Щоб себе впевнити й розігнати сумніви — закликав паламара, який пам'ятав небіжку ще з днів її молодости.

— Подивіться — сказав — Андрею на цей образ і скажіть, хто це міг би бути?

Паламар відступив крок назад, прижмурив око і скрикнув:

— Та ж вони! Як живі!

— Справді пізнаєте, — зрадів о. парох. — Знаєте, хто це є?

— Як же не знати!.. Та ж кардинал Сембратович!

Ікер

Д-р М. Бойко

БОРОТЬБА З БОГОМ У ПОЧАЇВСЬКІЙ ЛАВРІ

(З НАГОДИ ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ)

ДО СУМЛІННЯ КУЛЬТУРНОГО СВІТУ З ПРОХАННЯМ СКЛАСТИ МІЖНАРОДНУ КОМІСІЮ ТА НАОЧНО ПРОСЛІДИТИ НАСИЛЬНУ ЛІКВІДАЦІЮ ПОЧАЇВСЬКОЇ ЛАВРИ, ЯКА ІСНУЄ ВЖЕ 700 РОКІВ.

(3)

Три монахи, Алипій Шункарук, Касіян Негодюк й Ісаія Ямкин описали це насилля і особисто поїхали з жалобами до патріярха Алексея, в „Совет по делам Русской Православной Церкві", до Куроєдова при Раді міністрів СССР і Генерального прокурора Руденка. Ці жалоби великого успіху не мали, бо, напр., патріярх (тепер вже покійний) сам інтересантів не приймає, він тільки висловив „сожаленіє" (співчуття). В Раді по справах РПЦ монахів приймав Плеханов і два інспектори, які накинулися на монахів зі сваркою, мовляв, „ви оклевечуєте с о в є т с к у ю власть".

Плеханов зробив монахам закид, що вони говорять не про себе, а за інших ,напр., за архим. Йосипа, який займається знахарством, — лікує людей, не маючи до цього жадної медичної освіти (інж. В. Клюковський з Чикаґо оповідав мені, що монах Йосип у 1943 р. протягом короткого часу вилікував його з екземи, на яку фахові лікарі не могли знайти ліку). Монахи пояснювали, що Йосип костоправ, а на це не треба медичної освіти. Подібно їх прийняв генеральний прокурор (в заступстві) радник юстиції Таран, який сказав монахам, що патріярх Алексєй буде останнім в Росії патріярхом. Але він скоро порозумівся з прокурором у Тернополі Параскевичем і цей останній відповів, що він нічого не знає про якісь насилля у Почаївській Лаврі. Так монахи з нічим вернулися до Почаєва. Але тут КГБ вже знало, що монахи їздили жалуватися і їх всіх трьох негайно викликали до місцевого прокурора Щербатого ,який загрозив монахам присудом по 5 років примусової праці. Негайно він покликав інших монахів, що вже раніше підступно були виселені з Почаєва й загрозив їм подібно також.

Після довгих і частих знущань частину монахів залишили в Лаврі, що до них почали потайки приходити й інші монахи. Врешті влада призналася, що монахам сталася кривда (треба припускати, що це сталося наслідком певної акції нашої еміґрації закордоном), але місцеве КГБ далі шантажувало монашу братію в Лаврі. Місцева прокуратура застосувала а д м іністративне поступовання на висилку монахів, казала їм підписувати заяви, а котрий не хотів, за нього підписувало два свідки і на основі цього оштрафовували по 10 рублів щомісяця. Але до Лаври почали також вертатися монахи, що відбули вже тюремні засуди.

Молодий послушник Григорій Уну, нар. 1937 р., в Молдавії, де був раніше в монастирі, арештований у Почаєві, сидів у в'язниці у Чорткові. Його мати літом 1962 р. одержала телеграму приїхати до тюрми забрати тіло сина, якому від роду було всього 25 літ життя. Його замучили.

Більше з'єднання КГБ 20-лютого 1963 р. появилося після Богослуження під дверима Лаври, на подвір'ї в той час було повно богомольців. КГБ-істи почали ловити людей і насильно кидати на вантажне авто, як також насильно схопили монахів Ісаію (Ямкина) та старшого монаха Д. Єремичева. Тоді багатьох монахів оштрафували.

Монах Роман 30-го вересня 1963 р. поїхав возом на передмістя Почаєва і купив у селянина для монастирської братії яблук, але за ним ввесь час слідкувала поліція, коли він вертався домів, Максімов перепинив його, завів на поліційну станицю та наклав кару на нього. Той же монах ще перед тим, 23-го вересня 1963 р. відправився возом молоти збіжжя до млина в с. Рудка, вертаючись додому, перед головною брамою Лаври його перепинив сам прокурор П. Щербатий, арештував, відправив на станицю ,але за монахом Романом прийшло ще інших 6 монахів, а на подвір'ї почав збиратися народ. Бачучи таку картину, майор Білошкурський відпустив монаха додому.

Намісник П о ч а ї в ської Лаври Варфоломій, 22-го січня 1964 р. оголосив братії, щоб усі неприписані ще монахи явилися до місцевої поліційної станиці з метою виповнити формулярі на постійне приписання у Лаврі. Але у міжчасі до станиці під'їхала машина ,в яку посадили арештованих: ігумена В'ячеслава Пасмана, монаха Донісія (Диниса) Команюка і Апелія Станкевича, яких вдруге судили за 196-ою статтею про порушення пашпортних приписів.

Монах Андрій Щур потайки дістався, 5-го листопада 1963 р. до Бродів, щоб звідси поїхати у Москву з зажаленням від монастирської братії, але його в останній хвилині перед від'їздом стягнули з автобуса й потім засудили на 3 роки в'язниці.

Марва Антонівна Гжевська, молода дівчина, нар. 1931 р., в Почаєві перебувала від 1956 р. і постійно приходила молитися в Лавру й у 1962 р. і за це була виселена з Почаєва. На Вознесіння Христове 1964 р. Марва потайки знову прийшла до Почаєва й мала намір тут перебути до Зелених свят, вона нелеґально перебувала в Анастасії Религи, Плетянка 10, постійно спала на гориці будинку. Але пашпортний урядовець Белік 12-го червня, 1964 р. з КГБ-істами зробили в Религи обшук і на гориці знайшли Марфу, вони її кинули на землю згори, затягнули її в сад, обезчестили її дівочість, на другий день вірні відвезли її непритомну до лічниці, де вона померла. На похорон приїздила її мати з міста Березники, Пермської области, мати просила владу покарати винних, але лікарі Марві перед тим поставили діягнозу: „гостре запалення легких".

У подібний спосіб замучили в Почаєві Ліду Токманову при вулиці Липовій, яка постійно прибирала церкву до Богослуження. Також знасилували монахиню Марію Андрієвну Морозову, що проживала в Москві, К-203, Нижня, Первомайська 24, кв. 4, як також Гарасимчук Марію і Юстину Короленко.

11-го листопада 1964 р. прибув до Почаєва уповноважений Міністерства Охорони Загального Порядку Гладаревський зі своїм штабом з дорадником Радченком в справах церкви взагалі; замість полагодити справу згідно з параграфом 124 Конституції СССР про свободу релігії — вони почали виганяти монахів із Лаври. Вперше чергу вигнали ігумена Калістрата. Гладаревський наказав т о т а л ь но бльокувати Лавру, арештував монахів, а богомольців ловив на вулиці і відставляв без жадного обслідування в лічниці для умово хворих. Монахів Валеріяна Поповича, Володимира Солдатова і Гаврила Углицького судили на місці, а Михайла Дончакова, з огляду на старі літа, відставили до лічниці умово хворих. Але певна частина монахів встигла скритися й вони розвинули акцію висилання скарг до вищих органів СССР включно, перед тим до Хрущова, а потім до Брежнєва. Монахи особисто ходили всюди і жадний вищий уряд не приймав їх на вислухання скарги. Врешті монахів Олексу Барановського і Нестора Онуків прийняли в ЦК, де їм Нефедов сказав, що всі віруючі в Бога психічно хво-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Українці Монтреалю за Патріярхат УКЦ

Українська спільнота Монтреалю твердо стоїть за Патріярхію Української Католицької Церкви. Це виявилось повністю на народніх зборах в дні 17 травня, які влаштував Громадський Комітет за Патріярхальний Устрій УКЦ. В резолюціях, схвалених одноголосно, сказано, що „повністю піддержуємо ухвали Архиепископського „Синоду", які були схвалені в минулому році в дні 4 жовтня. Резолюції засуджують „нечистиві торги" деяких чинників, які промовчують мартирологію Української Католицької Церкви на Рідних Землях. Приявні на зборах схвалили дати негайну матеріяльну поміч в реалізуванні Патріярхії УКЦ. Свої ухвали підтвердили вони успішно збіркою, яка тільки на залі нарад принесла понад три тисячі долярів.

Наради відбувалися в авдиторії УНО. Головними промовцями були: д-р Михайло Марунчак з Вінніпегу, голова Краєвої Ради Українських Громадських Організацій за Патріярхат УКЦеркви, та новоіменований суддя в Монтреалі Василь Данчишин. Вони вказали на потребу тіснішого об'єднання українських католицьких дієцезій під керівництвом патріярхорівного Верховного Архиєпископа Блаженнішого Иосифа. На терпіння УКЦеркви на рідних землях вказав о. протопр. А. Цимбалістий, який попросив приявних вшанувати мучеників УКЦеркви хвилиною мовчанки. Резолюції зачитав голова Резолюційної Комісії д-р Роман Олійник і їх прийнято аплявзом. Зборами проводила президія на чолі з проф. Романом Бриковичем, який є і головою Громадського Комітету за Патріярший Устрій УКЦеркви. Збори проходили у взірцевому порядку, доповідачі давали відповіді на численні запити. Збіркою зайнялися члени Громадського Комітету та членкині Ліги УКЖ. Наради закінчено молитвою „Боже, вислухай благання".

В дні 16-го травня відбулася в ресторані „Степ" зустріч українського Монтреалю з головою Краєвої Ради д-ром М. Марунчаком. На зустрічі, крім поточних справ в справі Патріярхії УКЦеркви, була теж доповідь гостя з Вінніпегу. В зустрічі та нарадах взяли участь отці духовні і представники організацій, голова Відділу КУК Теодор Цехмистро. Зустріччю проводив та представив гостя проф. Р. Брикович, а М. Захаркевич з'ясував фінансове питання цілої акції. Молитву до трапези провів о. протоєрей І. Гаврилюк. Зустріч та всенародні збори залишили якнайкращі враження єдности української організованої спільноти в Монтреалі. Тут є не тільки єдність ідеї, але теж і єдність дії.

Н. Ц.

Закінчення виставки українських мистців у 100-річчя Манітоби

Вінніпеґ. — 1-го березня в Домі Науки УВАН відбулося офіційне закриття виставки українських мистців з нагоди сторіччя Манітоби, що була відкрита 4-го січня як перша цього роду манітобська виставка взагалі. Між гостями, що в числі понад 350 осіб відвідали її впродовж двох місяців, були міністер культури й століття Манітоби Ф. Потурсон, представники науки й культури, в тому велике число не-українських відвідувачів, зацікавлених виставкою українських мистців з Канади й Америки, а саме: Катерини Антонович, Ол. Булавицького, Св. Гординського, Р. Коваля, Г. Когуської, Петра Куча, Мирона Левицького, Л. Молодожанина, Ліди Оброци, Марійки Онуфрійчук, Степана Репи й Ждана Рудницького. — Зібрання 1-го березня відкрив в імені Президії УВАН проф. М. Боровський і попросив голову Т-ва Прихильників УВАН п. І. Попа перевести програму „зустрічі мистців з громадянством".

Пан І. Піп привітав присутніх на залі мистців: Р. Коваля, П. Куча, Л. Молодожанина, К. Антонович і Г. Когуську й просив їх до слова. Промовляли мистці: Л. Молодожанин, що одночасно очолює Мистецьку Клясу УВАН, Р. Коваль, К. Антонович і П. Куч. Всі вони однозгідно підкреслили, що виставка була цікава й що ініціятиву УВАН в цьому треба привітати. Пані Антонович склала подяку Президії УВАН за гарне приміщення для мистецьких творів і за влаштування ювілейної Манітобської виставки. Від імени Комітету Пань при Мистецькій Клясі УВАН говорила панна Оленка Неґрич; вона подякувала мистцям за участь, а громадянству за відвідини й запросила всіх на чайне прийняття. Чашкою чаю чи кави вгощали присутніх пані: д-р М. Антонович-Рудницька, М. Оброца й О. Войценко. Після оглядин виставки офіційно закрито її, і мистцям повернуто з подякою їхні експонати. Серед гостей-відвідувачів з-поза Вінніпеґу виринула думка повторити цю виставку в часі Українського Всенародного Фестивалю в Давфині в серпні ц.р. (ОУПС).

ПЕРШІ ПОЧЕСНІ ЧЛЕНИ УВАН В КАНАДІ

Вінніпеґ. — У признанні визначних заслуг для української науки й культури Українська Вільна Академія Наук - УВАН у Канаді наіменувала своїми почесними членами Його Блаженство Митрополита Іларіона (д-ра Огієнка) в Вінніпезі й Його Блаженство Кардинала Иосифа (д-ра Сліпого) в Римі. Обидва сеньйори української вільної науки стали першими почесними членами УВАН — нашої високої наукової установи у вільному світі, що її в Канаді очолює тепер д-р М. І. Мандрика.

Зустріч підгаєчан у Дітройті

Згідно з наміченим пляном 1-ої Конференції Підгаєчан в Клівленді, Огайо, 21 лютого 1970 року, кожний окружний чи стейтовий комітет повинен улаштувати зустріч земляків, як підготову до Загального З'їзду Підгаєчан, що відбудеться в Торонті, Онт., 29-30-го травня 1971 року. Ню Йорк заплянував зустріч на „Верховині" в половині вересня ц.р. Клівленд на вчасну осінь, інші комітети в догідний для них час. В Дітройті зустріч Підгаєчан Мишиґену та Південного Онтеріо відбулася в суботу, 30-го травня в залях Українсько - Американського Осередку при вул. Карпентер.

Зустріч підготовив Окружний Комітет Підгаєчан у Дітройті. На всіх 143 зареєстрованих підгаєчан в окрузі, в зустрічі взяло участь 126 земляків та два десятки гостей.

Голова комітету Мирон Воронович, відкрив з'їзд і передав його ведення голові Головного Комітету інж. Василеві Колодчиному. У своєму вступному слові інж. Колодчин підкреслив ті духові вартості, що їх винесли земляки із рідних місцевостей, та довг, що тяжить на сумлінні кожного підгаєчанина, який ми почали сплачувати постановою видати збірник „Підгаєччина".

Д-р Зеновій Стельмах, секретар Головного Комітету, у рефераті „Мандрівка землями Підгаєччини" змалював околиці, села і містечка, історичні пам'ятки, важливіші події, визначних людей та їхню діяльність. Зокрема зупинився над перлиною Підгаєччини — Зарваницею, що своїм чудотворним-відпустовим місцем сяла на всі західньо-українські землі.

Василь Папіж, гол. організатор, в інформаційному звідомленні вказав на творчу працю та досягнення Головного Комітету Підгаєчан на протязі піврічного існування. Зорганізування 15 комітетів та 3 представництва на терені ЗСА і Канади, представництва в Південній Америці, Австралії, Німеччині та комітету в Англії, вказують на завершення цілости організації підгаєчан. В стадії організації Редакційна Колеґія збірника та Видавнича Комісія. Посилюється збірка матеріялів та розбудова фінансової бази. Накреслено програму Загального З'їзду та узгіднено його підготову з комітетом підгаєчан у Торонті.

Бенкет розпочав вступною молитвою о. Патрикій Пащак, ЧСВВ, батьки якого походили з Бокова. Вечерю приготовили пані-підгаєчанки, що самі пропонували комітетові співпрацю. Кермувала пані Михайлина Фурда спільно з місто-головою п-і Марією Сулима, й імпрез. реф. Галиною Папіж.

Під кінець бенкету член Гол. Комітету Ярослав Сена змалював цілий ряд подій із суспільно-політичного життя міста Підгаєць, де народився та провів молодість. Зокрема зупинився на пацифікації 1930 року, що ганебно знищила культурні надбання української спільноти, збуджуючи сильну реакцію проти Польщі та спричинюючи розріст підпільного руху. Цікаві спомини розказав п. Микола Стеткевич.

Привіт від УНСоюзу зложив гол. радний інж. Мирослав Кальба. Від земляків у Сен Кетерінс, Канада, передав привіт п. Осип Гнатиків. Письмові привіти від підгаєчан з Міннеаполісу, Чикаґо, Клівленду, Балтимору й інших прочитав Василь Папіж.

Резолюції читав другий гол. радний УНС Евген Репета. У них зібрані одобрюють розпочату підготову в напрямі загального з'їзду та заходів для видання збірника „Підгаєччина". Постановляють фінансово піддержати видавничу працю. Зложено 510 дол. на видавничий фонд, як також підписано деклярацій на 750 дол.

У діловій частині заподано склад комітету, що оформився кілька тижнів тому. Комітет затверджено одноголосно в складі: Мирон Воронович — голова, Марія Сулима — місто-голова, Володимир Кудла — місто-голова з ширшими компетенціями на південне Онтеріо, Филимон Фурда — секретар, Микола Татарин — касир, Маруся Базюк — асистент касира на Дітройт-захід, Стефан Гринчук — асистент на Дітройт-схід, Галина Папіж — імпрез. реф., Гілярій Дідуник — госп. реф., Анна Хміль — член. До Контр. Комісії вибрані: Борис Косович, Ярослава Сена і Марія Ковалишин. Голова Товариського Суду — Ярослав Сена. На пост пресового референта комітет запросить відповідно кваліфіковану людину.

Програма зустрічі була переплетена вокально-мистецькою частиною, що нею кермував та співвиконував молодий, але вже відомий співак-дириґент Олег Хміль. Обоє батьки Петро й Анна — підгаєчани. Олег виконав дві пісні Гнатишина „Жита" і „Сон", чим виявив свій непересічний талант та полонив приявних. Акомпаньювала панна Оксана Скипакевич. Танцювальна Група з Воррену виконала в'язанку народних танків. Кожну виконану точку співака й танцюристів нагороджували приявні гучними оплесками.

До пізньої ночі земляки гуторили. Замітний був бадьорий настрій, що його ввів на початку в свому вступному слові майстер церемонії інж. Василь Колодчин. Добре підготована зустріч — це заслуга комітету під проводом голови Мирона Вороновича. Варто мати на увазі висловлені побажання приявних, щоб подібні зустрічі влаштовувати частіше.

Ярослава Сена

Екзекутива ЗУАДК-у відбула наради

(Закінчення зі стор. 1-ої)

вою матиме представник З-УАДК-ту з Европейського Представництва ЗУАДК-ту і Архиєпископ Гавриїл Букатко.

Розглянено проблему співпраці ЗУАДК з Секретаріятом СКВУ.

Рішено виготовити докладний плян допомоги потребуючим нашим людям у Бразилії.

Стверджено, що ще 900 осіб, чи пак родин, прибулих до ЗСА заходами ЗУАДК-ту, винні ще цій нашій установі кругло 60.000 дол., з яких 12.000 треба відіслати, як довг, до Міждержавного Комітету у Женеві. Якщо до кінця серпня цього року ті особи не повернуть довжних ЗУАДК-ві грошей, то їхні довжні листи будуть переслані Міждержавному Комітетові в Женеві та одночасно Урядові Іміграції і Натуралізації в Америці, з оприлюдненням їхніх прізвищ. Екзекутива закликає всіх тих громадян вив'язатися врешті з того свого морального та правноматеріяльного зобов'язання, щоб не приспорювати прикростей собі й рідній установі.

Рішено скликати на 24-го жовтня повну дирекцію ЗУАДК-ту задля перегляду пророблено ї праці та затвердження дальшого пляну діяльности.

Виготовлено докладний список пожертв, в тому числі на допомогу українцям в Юґославії, до 25 травня ц. р. й виготовляється той список аж до останнього часу. Ці викази будуть оголошені в українській пресі.

Французький історик працює над книжкою про Анну Ярославну

Філядельфія. — В надісланому до Комітету Увічнення Пам'яті Анни Ярославни листі з Франції отець Роже Галлю, R. Pere Roger Hallu чину маристів, історик і письменник, сповіщає, що він закінчив велику підготовну працю та вже „написав перші 10 сторінок книжки про Анну Ярославну". Автор повідомив, що він докладно вивчив не лише життя й діяльність української князівни і французької королеви Анни Київської, але й її далекий родовід по батьківській і материнській лініях. „Ось назви кількох більших розділів моєї праці, як її я заплянував: „Походження Анни — родовід по батьківській і материнській лініях", „Життя Анни", „Її велика мандрівка", „Праця Анни", „Її портрети", „Походження", „Чи народилась у Києві?", „Святе Євангеліє" — привезене Анною Ярославною до Парижу, на якому складали присягу всі наступні королі Франції, аж до великої Французької Революції, і т. д. Отець Р. Галлю підтримає прохання Комітету, щоб на статуї Анни Ярославни в Санлісі біля Парижу переробити підпис, викарбуваний у камені, з „Ан де Рюсі" — „Анна Російська" — на „Ан де Київ" — „Анна Київська".

Ділимося сумною вісткою, що 12-го липня 1970 р. у Тчеві на Поморі, упокоїлася в Бозі

ЗЕНОВІЯ з ЛЕВИНСЬКИХ

БУРАЧИНСЬКА

вдова по д-рові Титові Бурачинському, уроджена 16-го травня 1890 р. в Волківцях у Галичині.

Син — ЕРАСТ з дружиною і доньками

БОРОТЬБА З БОГОМ У ПОЧАЇВСЬКІЙ ЛАВРІ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

рі люди і всяка боротьба з ними є оправдана.

Порушених цими репресіями прав монахів і Почаївської Лаври ніхто дотепер не привернув, а навпаки — до сьогодні переслідують богомольців і профанують Богослуження. Наприклад, з 18 на 19 травня 1965 р. сержант Медяний будучи у п'янім стані підняв авантюру в Троїцькій Церкві, так що перешкодив монахові читати акафиста в честь Йова Ігумена Почаївського. Тому, що Медяний був в цивільній одежі, вірні почали йому ставити опір, врешті змусили його вийти з церкви, але він зі злости побив подорозі Михайла (прізвище не подане).

В ніч 15-16 липня, 1965 р. міліціонери побили сильно богомольців на цвинтарі, які зайшли туди ночувати, серед них Белік сильно побив Евдокію Іванівну Богданівську, з с. Комунарська, Луганської области, що прийшла з далека до Почаєва на богомоління, її непритомну відвезли до лічниці. Також сильно побили Катерину Болошинську з м. Львова, вул. Панфілова 8, Ярину Семенову, Марію Воробцеву (Воробьева). Всюди у богомольців переводять ревізії, часто відбирають гроші, навіть годинники, перстені тощо.

За скарги проти насильства засудили 18 січня 1966 р. на 2 роки в'язниці монаха Довганя, а монах Сергій скривався до останнього часу.

Коли вільний культурний світ хоче боронити загальнолюдські ідеали свободи, то він повинен почати свою оборону від України, яка вже в 1918 р. виступила була збройно проти безбожного комунізму. Трагедія Києва стала, після двадцяти років, трагедією Праги, Будапешту, Берліну, Варшави і над нею глибоко повинні думати в Лондоні, Парижі й Вашингтоні.

(Кінець.)

— КОРОТКІ ВІСТІ —

СЕНАТОР БЕРРІ ҐОЛДВОТЕР ЗАКИНУВ у своїй промові в Сенаті, що Уряд не розв'язує багато актуальних і пильних проблем, занадто рахуючись з лівими лібералньими колами обох політичних партій та потураючи важкому бюрократичному апаратові. Сенатор Голдвотер, республіканець з Арізони, який завжди підтримував президента Ніксона, закидає адміністративно - бюрократичному апаратові, що він гальмує, а то й унеможливлює швидке й конструктивне полагоджування державних справ.

У СУДІ В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ ЗАПРИСЯЖЕНО 12 суддів присяжних у процесі проти Чарльса Менсона і трьох молодих жінок за вбивство акторки Шейрон Тейт і 4-ох інших осіб. 12-ох суддів присяжних обрано з-посеред 141 кандидатів. Всі вони — білі, 7 мужчин і 5 жінок, тільки один „довговолосий" 20-річний парубок. Процес передбачений на пів року. Багато осіб випросились від обов'язку присяжного судді арґументами, що вони зазнають фізичної та матеріяльної втрати і занедбають свої родинні та службові справи — сидячи пів року в суді.

ПІВДЕННА ІРЛЯНДІЯ МАЄ ПРАВО і обов'язок близько цікавитися своїми братами в Північній Ірляндії і давати їм свою моральну підтримку — заявив південно-ірляндський міністер закордонних справ д-р Патрік Дж. Гіллері, який спричинив бурю в північно - ірляндському протестантському світі та в британських урядових колах своєю несподіваною засекреченою візитою в католицькій дільниці північно - ірляндської столиці Бельфасті.

НОВИМ АМБАСАДОРОМ БРИТАНІЇ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ СТАВ 56-річний сер Колмін Ґров, теперішній високий комісар Британії в Оттаві, Канада, професійний дипломат, який вже був членом британської місії в ОН в рр. 1961-63. Він приходить на місце лорда Карадона, який відійшов у зв'язку із зміною уряду в Лондоні.

Т-ВО ЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Едмонтон. — Франк Лакуста впродовж 6 років збирав в Алберті й Британській Колюмбії в Канаді речі, знаряддя, прилади для праці, вишивки тощо перших українських поселенців у тих областях. Він же подарував 20-акрову площу біля Елк Айленд Парку і всі зібрані речі новозаснованому в Алберті Товариству для збереження української Культури й Спадщини. Головою нового Товариства став Василь Гавреляк, секретарем о. д-р М. Сопуляк. Товариство має на меті побудувати на подарованій площі село-музей з піонерськими хатами й будівлями та модерними будинками, для збереження й показу експонатів.

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорожчого, Невіджалуваного
МУЖА, БАТЬКА і ДІДУНЯ

бл. п. ІВОНА ВІТОЛДА ГОЛУБОВИЧА

буде відправлена за спокій Його Душі

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ

в Церкві СВ. МИХАЇЛА в НЮ ГЕЙВЕНІ, Конн.

31-го липня 1970 р. о год. 9-ій рано

і в УКРАЇНСЬКІЙ КАТОЛИЦЬКІЙ ЦЕРКВІ в ЕДМОНТОНІ, Канада

Приятелів прошу в цей день разом зі мною помолитись за Вічний Спокій Його Душі.

В безмежному смутку:

МАРІЯ — дружина
ЛЯРІСА — донька з родиною

Замість квітів на могилу

бл. п. Марії Ґумовської

складаємо на Фонд „Церква в Потребі" 10.00 долярів.

Синові Іванові з дружиною Марією висловлюємо наше щире співчуття.

Наталія і Іван БАЗАРКИ

Замість квітів на свіжу могилу нашого Дорогого Родича

Д-ра Івана Белея

складаємо 80.00 долярів на Фонд Будови Церкви св. Володимира і Ольги в Чикаґо, Ілл.:

Лідія Белей
Д-р Марко і Магдалина Белей
Богдан і Ірина Белей
Інж. Борис і Ірина Дурбак
Степан і Ельвіра Дурбак
Микола і Ірина Губчак
Прокіп і Анна Матійців
Олесь і Анна Заброський

Родині Покійного складаємо сердечне співчуття.

Палата Репрезентантів схвалила 4,4 більйона на допомогу школам

Вашингтон. — Палата Репрезентантів схвалила в четвер 16 липня ц.р. компромісовий законопроєкт про асигнування 4,4 більйона доларів на освіту й виховання. Схвалено цей законопроєкт 357 голосами проти 30 і з Палати Репрезентантів він має перейти на затвердження до Сенату. У своєму законопроєкті Палата вирішила дозволити на асигнування 453 мільйонів більше, як цього вимагав президент Ніксон. Під час попереднього розгляду цього законопроєкту в Сенаті пропоновану урядом суму асигнувань на освітні справи збільшено було на 800 мільйонів долярів, або на 293 мільйона більше, як схвалила тепер Палата Репрезентантів. Компромісове вирішення устійнено під час конференції представників обох палат. Конгресмени висловлюють сподівання, що законопроєкт, хоч і незгідний з інтенціями уряду, буде підписаний президентом Ніксоном. До законопроєкту включено два додатки в справі сповільнення десегрегаційних заходів у федеральних школах, які були скреслені Сенатом.

НОВИЙ БАЛЕТ „СПЛЯЧА ЦАРІВНА"

Дітройт. — Новий балетказку авторства к е р і в н и ці Балетної Школи п-і Мотрі Макар було в и с т а в л е н о вперше з великим успіхом 6 червня в театральній залі школи Непорочного Зачаття. Хореографія — Мотрі Макар, костюми — М. Гостра. Авторка балету використала для свого нового твору сюжет казки німецьких письменників б р а т і в Грімм. Бюлетень Культурно-Громадського Клюбу „Дітройтські Новини" з червня 1970 р. дав високу оцінку новому українському балетному творові.

Світова Асамблея Молоді перетворилася у форум пропаганди комуністів

Об'єднані Нації. — Під кінець своїх одн отижневих нарад Світова Асамблея Молоді з приявністю 630 учасників із 113 країн не тільки не завернула з свого початкового шляху комуністичної пропаганди, а перетворилась цілком — за словами австрійського студента Ганнеса Прохаски в „пропагандивну торговицю, якої не можна брати поважно". На „мировому панелі" переведено 181 голосом проти 83-ох резолюцію з гострим натаруванням ЗСА за їх політику супроти В'єтнаму й Південної Америки. Редакційну колегію, що виготовила резолюції на Комісії Миру, становили представники від Куби, Пакистану, Гвінеї і Східної Німеччини, себто з повним виключенням представництва західнього вільного світу. Знову ж голова Асамблеї, арабський студент Фаваз Найя відмовився прийняти під обради й голосування яких 70 зголошених додатків до „мирової" резолюції: між тими додатками було й натаврування совєтської інвазії до Чехо-Словаччини та совєтських імперіялістичних затій на Близькому Сході. Коло 40 учасників підписали протест до президії Асамблеї проти поведення комуністичного бльоку, який перетворив Асамблею у форум для своєї пропаганди. Сварні, крики й авантюри відсунули в тінь ділові наради.

ЗГИНУЛО 7 ДІТЕЙ В АВТОМОБІЛЬНІЙ КАТАСТРОФІ

Аллентавн. — На шляху 22 недалеко цього міста у стейті Пенсилвенії сталася 15 липня страшна катастрофа: автобус із шкільними дітьми, що віз їх на дводенну прогулянку, з'їхав із шляху та кількакратно перевернувся і злетів по глибокому на 50 стіп узбіччі. Згинуло 7 дітей, а 52 дальших дітей і дорослих було ранених, при чому трох знаходяться на критичній листі.

РАДІОПОЛЮВАННЯ „НА ЛИСИЦЬ"

В Україні тривають змагання 5-ої республіканської спартакіяди з військово-технічних видів спорту", про що повідомляла „Радянська Україна" з 11 липня. Поблизу Києва відбулись змагання летунів-цивілістів, які вивчають керування літаками ,не відриваючись від своєї звичайної праці. „Навколишні ліси під Івано-Франківським кілька днів були мисливським угіддям найкращих ра діоспортсменів". Військове навчання під назвою „Полювання на лисицю" відбулося з допомогою радіоапаратів та радіопеленгаторів.

УНС ПРОГОЛОШУЄ ПЕРЕДПРОДАЖ ДРУГОГО ТОМУ АЕУ; ПЕРШИЙ ТОМ НА ВИЧЕРПАННІ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

першого тому цієї Енциклопедії вже на вичерпанні і другий наклад цього першого тому появиться рівночасно з другим томом. Перше видання було в 1963-му році. Тому, що кошти друку тепер майже подвоїлись, треба було збільшити й ринкову ціну на перший том, яка тепер виноситиме 45 долярів, отже на $ 7.50 більше, ніж було досі. У предпродажу обидва томи, перший і другий, можна набути за зниженy ціну $ 85.00. Після появи-ці обидва томи коштуватимуть разом $ 105.00. Обмежена кількість примірників другого тому, як і другого видання першого тому появиться в люксусовій шкіряній ручній оправі і їх ціна буде подана після їх появи, бо вони не є в передпродажу. Перший том цієї монументальної книги знання, розпродаж першого накладу якого далеко не покрила всіх видатків, зв'язаних з його публікацією, здобув собі уже найвищі признання наукового світу та став головним джерелом знання і студій про Україну. Другий том завершує ці відомості та, разом з першим томом, дає в руки англомовного читача повну правду про Україну.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ВИШЛЕ до Москви свого нового амбасадора. Від 1966 року амбасаду комуністичного Китаю в СССР очолює тільки шарж д'аффер. Кілька днів тому повідомлено, що Совєти призначили на свого нового амбасадора в Пейпінгу партійного „ідеолога" Владіміра Степакова.